

Deel 3 – Leon – Santiago de Compostela

Caminoberichten van Nolly & Louk

Jawel jullie lezen het goed!

De Camino gaat dan toch echt beginnen al had menigeen er een hard hoofd in. En dan nog wel Nolly en Louk samen! Wat een durf hebben die twee. Vanaf 23 september zijn ze op weg (=Camino) naar Santiago de Compostela. Ze hopen er ook aan te komen. Hoe lang dat gaat duren is niet precies te zeggen. Ze maken er geen prestatie- c.q. prestigetocht van. Het wandelen moet op zichzelf een lust zijn, gecombineerd met de nodige cultuur en niet vergeten de nodige gastronomie.

De tocht begint daar waar Nolly hem eerder dit jaar eindigde. Dat is in Leon. De afstand tot Santiago de Compostela is dan 302 km. Dat is ruim voldoende om de Compostela (en daaraan verbonden aflaten) te verkrijgen bij aankomst in Santiago de Compostela.

Er zullen diehards zijn die zullen zeggen, 'Wat een klein stukje'. Welnu, dat is juist. Daarom denken zij (Nolly & Louk) ook dat ze de rit wel zullen voltooien.

De echte Camino begint pas bij je eigen voordeur en eindigt er ook weer. Dat is dan zo'n 5000 km. Om dat te doen moet je een echte liefhebber zijn. (dan wel enigszins gestoord).

Er is door menigeen gevraagd of er ook een nieuwsbrief gaat komen zoals die tijdens de tocht van Nolly & Leo. Het antwoord daarop is neen. Louk kan geen research doen als hij loopt. Bovendien moet de aandacht gericht zijn op de weg en enig geestelijk leven. Dat is niet zo bevorderlijk om nieuwsbrieven te maken en te verzenden. De berichtgeving zal bestaan uit korte verslagen van opvallende gebeurtenissen welke per e-mail worden verzonden, althans de het internet wil meewerken. En dat is helaas niet zeer betrouwbaar.

Zij hebben een lijst bij zich met de adressen van de cybercafés onderweg. De kans bestaat dat zij iets zullen melden per mail maar de kans is groter dat zij vaker in gewone cafés zullen verblijven. En als zo'n moment dan toch nog mocht zijn voorgekomen het cybercafé dus, dan zal uw scribent er nauwgezet zorg voor dragen dat het geproduceerde onder uw ogen komt.

Op het moment waarop wij dit schrijven worstelen Nolly & Louk met de vraag wat er zoal mee moet. Nolly opteert voor een totaalgewicht van pakmee 8 kilo. Louk is dol op allerlei snuisterijen en nuttige dingetjes, zoals armleningen aan zijn rugzak, hij komt daardoor op een 14 tal kilo's. Omdat een vuistregel zegt dat je niet meer dan 20% van je lichaamsgewicht moet meenemen is Louk nog haastig aan het proberen om aan te komen en zijn lichaamsgewicht op 70 kg te brengen.

Qua communicatie hebben zij het volgende geregeld. Er is een GSM mee met een Spaanse SIMkaart. Overdag staat de GSM uit. Daarom is het een aardige optie om SMS berichtjes te sturen in plaats van mailberichten.

De terugkeer is zoals gezegd niet te bepalen maar met een tolerantie van ongeveer een week is midden oktober wel waarschijnlijk.

Ultreya e Suseya!

(ga westwaarts en houd vol!)

23 september en daarna.

Nolly en Louk vertrokken volgens plan uit Delft en kwamen volgens plan aan in Parijs. Daar moest nog kaartjes voor de metro worden gekocht. Want de trein naar het zuiden vertrok van Gare d'Austerlitz. Er was een lange rij wachtenden bij het loket. Gelukkig meldde zich een vriendelijke man van Noord Afrikaanse komaf zich en nam hen mee naar een automaat alwaar hij het kaartje voor hen zou regelen. Hij drukte er wat knoppen in en hij had ineens wat papieren briefjes in zijn hand. Dit zijn de tickets die jullie nodig hebben mag ik dan even 17 euro van u vangen? Nu zijn onze helden wel vriendelijk maar niet gek. Ze zeiden tegen de man woorden van overeenkomende strekking. Dat kwam goed aan hoor want de man begon te koken. Nolly en Louk vonden het raadzaam zich toch maar van de man af te wenden om zich te begeven naar de lange rij voor het loket. Deze keer sloten zij van achteren aan. Toch vreesden zij een beetje voor de woede van de man. Beducht dat zij door hem zouden worden besprongen. Hetgeen de rugzakken aanzienlijk zwaarder zou hebben gemaakt. Maar de sprong kwam niet. Aan het loket kostten de kaartjes maar een euro per stuk. Zo zoende kon het station d'Austerlitz zonder brokken worden bereikt. Nu is dat station groot en daarin was een grote brasserie. Daar kon nog een lekker drankje worden genuttigd voordat in de slaaptrein zou worden gestapt.

Een slaaptrein is eigenlijk een voorbeeld van een halve waarheid. Het treint wel maar het slaapt niet of nauwelijks. Je ligt te wiebelen en te luisteren naar piepende rails en wielen interactie. Je ligt met zes personen gestapeld, dat wil zeggen letterlijk twee keer drie op elkaar. Een beetje behelpen dus.

Als de trein in Irun aankomt ben je in Spanje. Dat is te merken aan de koffie. Die is heel lekker. Je moet alleen bij de bar erg opletten dat er geen voordringers zijn. De volgende etappe was weer een lange treinreis nu naar naar Leon. Bijna een halve dag.

De conducteurs nemen hun werk buitengewoon serieus en houden er een boekhouding op na over de bezette en onbezette plaatsen. Gereserveerd betekent onverbidlijk gereserveerd. Onze vrienden zagen een middelbare dame onverbidlijk een koppel met een baby weggagen. Spanjaarden kunnen strikt zijn.

Na aankomst in Leon was het zaak een hotel te boeken en om een credential voor Louk te halen. Een credential is een bewijsstuk dat je pelgrim bent. Die credential had Nolly reeds maar Louk moest het gaan halen bij de lokale albergue.

Op straat vroegen zij aan een man waar de albergue van Leon was. De man begreep de vraag wel maar Nolly en Louk het antwoord niet. Het was véél te Spaans. De man was wel heel vriendelijk en gebaarde zoiets als van volg mij. Zo geleidde hij het koppel

naar de albergue, alwaar inderdaad het gewenste document verkregen werd. Voor degenen die dat niet weten is de credential officieel een geloofsbrief maar in de praktijk een pelgrimspaspoort. Daarmee wordt je toegelaten tot albergues of refugios. De pelgrim verzameld onderweg overal stempels. Bij de kerken, herbergen of de pleisterplaatsen onderweg. Je moet er wel op letten dat je de stempels niet uitsluitend op busstations verzameld. Namelijk in Santiago aangekomen dienen de stempels als bewijs dat je daadwerkelijk de verplichte afstand hebt gelopen. Dat is voor wandelaars 100 km. Daarom is het wat minder efficiënt wat veel mensen doen, ruim 800 km lopen vanaf de Franse grens bij St. Jean Pied de Port. Enfin vanaf Leon dus zoals eerder aangegeven 302 km.

De volgend dag begon het avontuur. De stad uitkomen was al een flinke trip. Onderweg zeiden veel mensen 'Buen Camino'. Heel erg medelevend. Zo nu en dan begon ook iemand een heel gesprek. Het herhaald roepen van 'si si' degen deze mensen droeg enorm bij aan de conversatie. De mensen bleven lang doorpraten en onze helden dachten dat het beter was geweest dat ze wat Spaans hadden geleerd. Wat ook opviel was dat de Spaanse mensen erg vlug fysiek contact maken. Zoals aanraken, schouderklopjes en dergelijke. Dat is voor reizigers uit het land van Calvijn toch wel even wennen.

De eerste overnachting was in Villadangos del Páramo na ruim 16 km lopen. Gebroken waren onze vrienden. Dat waren ze niet gewend ondanks al hun getrain in de Limburgse heuvel. En hier waren geeneens heuvels!

Er was in de herberg geen gezagsdrager, wel al wat pelgrims. Je mocht je eigen bed uitzoeken. En die werden na het vinden onmiddellijk in gebruik genomen. Na de welverdiende rust was het al een uurtje later. Thuis zou de etenstijd al in zicht zijn gekomen. Nu zijn Nolly en Louk bepaald geen vroege eters maar zij moesten er toch wel van opkijken dat er vóór negen uur niets te scoren viel in Villadangos. Later bleek niet alleen daar maar dat het geldt voor geheel Spanje. Uiteindelijk werd die avond gedineerd in gezelschap van twee dames uit Noorwegen die al nordic walkend de Camino deden. Het waren gezellige dames, en dat werden ze steeds meer naarmate ze spirituele drankjes tot zich genomen hadden. Het was hier in Spanje zo goedkoop dat je het niet kon laten staan.

Zo gingen de dagen verder met een vergelijkende manier van verloop. Om de sfeer wat te proeven komt hier het eerste bericht dat zij de wereld inzonden.

Hallo allemaal

Het was best lastig om op zijn Spaans door allerlei internetvalstrikken te komen.

Maar wij hopen dat het nu gaat lukken.

Lopen op de Camino is veel gemakkelijker. Het gaat heel goed met ons en met de dag worden wij stoerder.

Dat is in de avonden in de refugio een beetje anders. Want daar strompelen wij gezamenlijk met de andere lopers. Wij natuurlijk veel minder dan de anderen want wij lopen beschaafde afstanden. In totaal na 3 dagen 55 km.

Wij eten heel lekker en het weer is ons goed gezind.

Vandaag zijn wij aangekomen in Astorga waar wij tussen wilde jongelingen zitten die met schietspelletjes bezig zijn. Morgen gaan wij de bergen in en maar afwachten of dat ook lukt. Wat ook lukt, is Spaans spreken met handen, voeten, telepathie en empathie.

Liefs voor ieder van jullie peregrinos

Nolly y Louk

In Astorga hadden Nolly en Louk een belangrijke ontmoeting. In het restaurant zat een koppel met bruinverbrande gezichten te genieten van grote pullen bier. Zij droegen St. Jakobsschelpen aan een koord rond hun nek. Dat schijnt korting op te leveren. Daaruit viel direct af te leiden dat het Hollanders betrof. Ze spraken inderdaad Nederlands en ze waren te voet uit Den Haag komen lopen. Astrid en Bert. Zij blogden hun reisverhalen op internet en zij waren inmiddels bekende persoonlijkheden geworden voor hen die de blogs volgden. Nolly en Louk werden wel eens verward met hen en kregen regelmatig de vraag of zij soms Astrid en Bert waren. Welnu, dat waren zij niet maar ze werden met hun vieren wel goede vrienden van elkaar.

De volgende dag gaat ieder op zijn/haar eigen tijd weer op stap. Maar in de loop van de dag kon je elkaar weer tegenkomen. Zo bij het binnentreden van een klein gehucht kwamen onze helde Astrid en Bert weer tegen aan de voet van het kleine lokale kerkje. Bert was koffie aan het maken en Astrid bood Nolly en Louk koffie aan. De vriendschap werd inniger. Verderop lopend kwamen ze langs een bar waar bocadillos met beleg verkocht werden. Wat een culinaire verrukking is dat op zo'n plek. Nu heeft Astrid een warm en krachtig temperament. Toen zij de barman instrueerde hoeveel melk er in de cortado moest worden gedaan werd het de man te machtig en ontstond er een felle discussie. Nu is Astrid niet groot maar haar stem is omgekeerd evenredig krachtig. Kortom de barman verloor maar was een slecht verliezer. Hij weigerde met Astrid verder enige vorm van zaken te doen en enige koffie af te leveren. Nu zal een oplettende lezer wellicht denken dat deze scene best wel triest is voor Bert die zojuist koffie had gemaakt op zijn brandertje. Triest of niet, de eerlijkheid gebied te zeggen dat de koffie van de barista wel een paar graadjes lekkerder was.

Nu werkt de kracht van Astrid haar stem ook op haar gesnurk. Dat had inmiddels faam verworven op de Camino. Zelf genereerde zij zich geweldig dat zij op die manier hele slaapzalen wakker hield. Daarom vroeg zij ook vaak aan herbergvaders cq. -moeders of zij en Bert een kamer apart kon krijgen. Maar meestal zagen de vaders cq. moeders er een truc in om op een luxe wijze te slapen. Die voorstellen werden regelmatig afgewezen. Bij afwijzing stelden zij voor om dan maar in een tent in de tuin te slapen. Dat mocht vaker dan een eigen kamer. Daartoe had Bert nog een aardig grote tent in zijn bagage zitten. Hij droeg al met al 25 kilo. En was sinds het vertrek uit Den Haag al 10 kilo afgevallen.

Die ochtend in Rabanal de Camino was bijzonder omdat de albergue aldaar de pelgrims van een ontbijt voorzagen. Dat is bijzonder omdat dat bijna nergens gebeurde. Nu kan het zijn dat dat kwam vanwege de Engelse beheerders. Engelsen zijn erg doorgaans ongelukkig zonde een stevig ontbijt. Nu was het ontbijt hier koffie, thee, brood en jam. Dus wel een erg continentale interpretatie van ontbijten.

Aan de tafel bij Nolly en Louk zaten twee druk discussiërende wat rijpere Franse heren en een onuitgeslapen Duitse dame. Aan een andere tafel zaten Astrid en Bert. Haar hoorde je luid boven alles uit. 'The Camino is certainly sponsored by Shell-oil' riep zij. De Duitse was klaarwakker en de Fransen staakten hun gesprek. Iedereen bulderde van de lol. Jawel Astrid weet wel de stemming leuk op te beuren.

Op weg naar de volgende halte kwamen Louk en de Duitse vrouw elkaar tegen en het gesprek klikte heel goed. Zij heet Andrea en kwam uit München. Na een tijdje zei ze dat ze al een paar dagen met een van de Fransen liep te wandelen. Die wilde ze niet alleen laten gaan en daarom bleef zij op hem wachten terwijl Louk verder ging. Na een tijdje kwamen Nolly en Louk bij de Cruz del Ferro. Een bergtop met op een hoge paal een ijzeren kruis. Daaronder een enorme berg stenen. De traditie was dat pelgrims een kei of steen meenemen van huis. Zinnebeeldend een zorg of kwelling. Door de steen bij het kruis meer te leggen zou men ook de betreffende zorg of kwelling daar achterlaten en bijgevolg kwijtraken. Nolly en Louk zaten er wat naar te kijken.

Toen kwamen Astrid en Bert aangelopen. Bert deed zijn rugzak af en maakte die open. Meerdere van de aldaar aanwezige pelgrims beken wat Bert van plan was te gaan doen. Bert haalde een enorme steen van wel 10 kilo uit zijn rugzak en legde die steen bij de berg andere stenen. Iedereen stomverbaasd. Zo'n gewicht helemaal uit Den Haag meegedragen? Bert keek erg blij, verlost van zorgen en kwellingen. Later en ook nog na de nodige borrels bekende Bert dat hij die steen vlak voor de Cruz had opgepakt en in zijn rugzak gedaan.

Een stuk verderop kwam Louk een andere Duitse vrouw tegen die hem toevertrouwde dat zij twee kunstknieën had gekregen en dat zij die nu aan het testen was.

Weer een stuk verderop zaten Nolly en Louk even uit te rusten en wat amandelen te eten. Nu kun je vragen waarom amandelen, maar zij zouden liever pinda's hebben gehad, maar die waren niet in het kleine winkeltje. Toen kwamen Andrea en de Fransman, die Jean heette aangelopen. Andrea vroeg of ze mochten aanschuiven. Zij hadden chocolade dus werd er ruilhandel bedreven en lekker gesmikkeld. Vanaf dat moment bleven de vier bij elkaar om op de Camino nimmer meer uiteen te gaan. Ook na de Camino bleven zij heel goede

vrienden. Later voegde zich ook nog Esther bij de groep.

Jean werd een vriend waarmee Nolly en Louk nog jaren vele avontuurlijke tochten zouden maken.

Vervolgens bereikten zij El Acebo na een hele steile afdaling. Vanuit dit gehucht kon Louk dit bericht versturen naar de bewoonde wereld.

Hola todos,

Wij zijn nu in El Acebo. In de bergen. Een hele klim vandaag. Prachtig landschap en hele leuke mede peregrinos. Goed eten en lekkere drankjes. Nog geen blaren en dergelijke. Wij komen wel de nodige kreupelen tegen. Met ons gaat het tot op heden heel goed.

Wij zitten in de refugio achter de PC en intussen loopt een kudde schapen vlak langs ons door de steeg. Gek genoeg daarachter weer een autobus die de balkons er bijna afrijd. Gek maar heel leuk gedeelte van dit land.

*Adios,
Nolly y Louk.*

Vijf dagen later zijn de vrienden veel avonturen rijker geworden. Lees hoe Louk daarover bericht.

iHola!

Hier zijn wij weer in de lucht. Letterlijk erg hoog. Het gaat ons goed. Veel gelopen. Nu

er 185 km op zitten.

Drie dagen veel regen gehad. Lopen is best wel zwaar.

Wij hebben inmiddels een groepje gevormd met een Fransman uit de Cote d'Azur. Jean heet hij natuurlijk. Hij is 70 maar loopt altijd met Nolly samen vooraan.

Vandaag hadden zij als een speer een uur voorsprong op de jongeren opgebouwd. Toen in een Bar zich aan lekkers tegoed gedaan.

De anderen zijn twee jonge dames uit München. Andrea en Esther. Wij hebben verschrikkelijk veel lol en wij eten bijzonder lekker.

De spirituele aspecten blijven daardoor wel wat achter.

Eergisteren wel een avondmis bijgewoond. Maar ook dat ontaarde weer in lol.

Men moest elkaar op een gegeven moment om de hals vallen en daarbij werd nogal heftig gekust. Zoo heftig dat wij met onze kerkbank met z'n allen dreigden om te vallen.

Een klein wonder voorkwam dat gelukkig. Dat was in de kerk van O Cebrero.

Daar is ooit eerder een wonder gebeurd door de werkelijke vleeswording van de hostie en de wijn.

Wij bedoelen maar.

Door de nattigheid glibberen wij nogal. Helaas niet alleen modder. Er liggen hier dikke lagen koeienmest. Ook glibber de glibber.

Tussen de mest liggen veel tamme kastanjes en walnoten voor het oprapen.

Ester raapt deze op en eet ze ook. Ze heeft er geen last van (zegt ze) omdat ze dierenarts is!

Jean is een gepensioneerde geoloog die ondermeer voor Shell heeft gewerkt.

Hij had daarvan het gevoel overgehouden dat Nederlanders koud, cultuurarm en geldzuchtig waren. Nolly en Louk vielen aldus behoorlijk buiten de verwachting dienaangaande.

Jean werkte wereldwijd en daardoor werd zijn blik wat ruimer en verloor hij het kenmerkende Franse chauvinisme. Waardoor hij op zijn beurt ook erg meeviel. Door de veelvuldig gebruikte symboliek van de Sint Jakobsschelp denken sommigen dat de Camino door Shell Oil wordt gesponsord. Jean laat ons weten dat die gierige Hollanders daar onder geen beding toe te krijgen zijn.

Jean laat ons weten dat die gierige Hollanders daar onder geen beding toe te krijgen zijn.

Hij heeft een Franse neus en weet daarmee perfect de beste restaurants te vinden.

Hij spreekt ook nog perfect Spaans. Dat is wel lekker.

Wij hebben ook met een beroemd Camino koppel gelopen Astrid & Bert.

Zij lopen al vanaf 4 april vanuit Den Haag. Ook alweer een prachtig stel mensen.

Hele leuke details maar die volgen wel als wij weer terug zijn. Wij verwachten vrijdag of zaterdag in Santiago de Compostela aan te komen.

Na wat rust zullen wij dan ook nog naar Finisterre gaan om wat kleding te verbranden.

Dat hoeft niet omdat Louk teveel draagt (door de nodige snoep en doosjes inmiddels 15 kg) maar dat is de symboliek om het oude van je af te leggen.

Wij weten niet of wij veel veranderd zijn, maar wij hopen dat jullie nog even veel van ons zullen houden. Wij in ieder geval wel van jullie!

Qua taalgebruik is dit bericht wellicht niet helemaal perfect, maar wij praten heel veel talen door elkaar, handen en voeten inbegrepen.

Liefs,

Nolly y Louk

Wij laten Nolly en Louk wederom aan het woord

ihola todos!

*Wij zijn vrijdag 10 oktober in Santiago aangekomen.
Wij hebben gisteren een verslag gemaakt van ongeveer een uur.
Dat schijnt helaas niet te zijn verzonden. iWeg dus!
Potverpielepappe.*

*Terstond ons verdriet verdronken in veel vino en tranen.
Maar niet meer de moed gehad alles opnieuw te typen.
Wij doen ervan wel verslag als wij terug zijn.
Gepland is a.s. donderdag.*

*Het gaat ons heel goed en genieten van de rust (vooral de voetjes)
Morgen gaan wij per bus naar Finista (= Finisterre)
De traditie wil dat je er kleren verbrand.*

*Symbool voor het zijn geworden van een nieuw persoon. iMaak de borst maar nat!
Algemeen hebben wij prachtig weer gehad. Tot gisteren toen werd het Gallisch nat.
Onze groep is nu uiteen en dat maakt het minder lollig.
Het afscheid was een copieuze vismaaltijd bij El Pasaje. Alweer veel wijn, speeches en tranen.*

Wij leven nu wat Spaans. Dat is wel te merken aan de achteruitgang van het taalgebruik dezes.

*Wij stoppen u maar anders gat het weer net zo als gisteren.
iCon muchos Amore!
Nolly y Louk*

Het verloop van de vertellingen na terugkeer in Delft.

*Hallo allemaal,
Morgen een week geleden liepen wij op een snikhete vrijdagmiddag Santiago de Compostela binnen. Het was net zoiets als bij de 4 daagse van Nijmegen waar de via Gladiola nog 6 km lang is, een lang stuk tussen de stadsgrens en de kathedraal.
Wij namen dus tussendoor een biertje en tappas op een terras. Heerlijk.*

In de kathedraal was ook om 16.00 uur nog een mis aan de gang en de kerk was volop gelovigen die fanatiek aan het zingen waren.

Onder kleine TL balkjes in kleine kooitjes zaten priesters af te wachten of er nog biechters waren. Sommigen hadden succes. Aan degenen die klandizie hadden kon je aan de gezichten zien of de info die ze kregen spannend dan wel vrolijk was. Kortom een overweldigend religieus gebeuren.

Toen sjokten wij naar de Oficio de Peregrino. Daar moesten wij lang in een benauwde gang in de rij gaan staan om onze diploma de felbegeerde "Compostela" in ontvangst te nemen. Na een klein uur mochten wij een kantoor in waar wij een soort verhoor kregen waarom wij de Camino hadden gelopen. Een paar smoezelig uitzierende typetjes die voor ons stonden en een vreemd soort Duits spraken bleken toen oudere priesters te zijn die een prachtige religieuze reden opgaven. Louk's opgave (Important questions of live) nodigden de dame uit de vraag te stellen of onze reden eerder cultureel dan religieus was. Toen hij zei dat het toch wel wat meer cultureel was kregen wij de compostella wel maar in een buitenmodel uitvoering. Een moderner vormgeving waar de anderen bij nader inzien erg jaloers op waren. Wij waren nog steeds met de dezelfde gezellige groep gebleven.

Wij gingen op zoek naar een hotel. Dat was lastiger dan gedacht. Jean, de speurneus, ging voorop. Wij belanden in een groot gebouw waar op ieder etage een andere Hostal was te vinden. Steeds hoorden wij completo zeggen. Na 91 treden was er een slaapgelegenheid die wonderbaarlijke kwaliteit combineerde met een voordelige prijs. Jean sliep met een charmante Française (Raymonde, heel toepasselijk want het was volle maan die nacht) en Louk

sliep met de minstens even charmante Nolly.

Vanzelfsprekend wilden wij onze achterban gaan informeren over ons resultaat en toen zijn een uur gaan typen in het cybercafe. Een prachtig en gevoelig document was het geworden, het heeft jullie echter niet mogen bereiken omdat het mijnheer Wanadoo behaagde het te laten verdwijnen met een bericht dat er een ongedefinieerde fout was opgetreden. Wij waren van geslaagde pelgrims getransformeerd tot geslagen honden! Oef oef geen lust meer het opnieuw te proberen. Zondag opnieuw gedaan en toen ging er weer iets niet goed. Inmiddels weten wij dat dat bericht toch hier en daar is aangekomen. Het is voor mijnheer Wanadoo te hopen dat Sint Jacobus onze verwensingen aan zijn adres niet zal verhoren.

De genereuze Jean bood ons die avond een copieus visdiner aan in een van de toprestaurants van de stad. Het was groots. Wij kregen als primero een heel bijzonder hapje. Iets wat zelfs in Parijs maar nauwelijks te koop is. Het was Percebes. Slurfmossel! het leek op de hoefjes van een jong hert. Je moest het openbreken en dan sprong er als een duveltje uit een doosje een klein duveltje uit. Daaronder zat een mini olifantenslurfje. Alles moest je eten. Heel bijzonder en later bleek heel duur. Het hoofdgerecht was zeebaars, verrukkelijk!!

Die ochtend hadden Andrea en Ester aan Louk gevraagd of het mogelijk was om 15 minuten (die Klappe zu halten). Dat is gelukt, al was het moeilijk. In ruil vroeg Louk of hij tijdens het diner een kwartiertje mocht spreken. Dat mocht en dat lukte, zij het gemakkelijker, ook. Andrea zat tijdens de speech zwaar te huilen en Jean ook toen wij hem een fles Ricard gaven als dank voor al zijn vaderlijke zorg. Hopelijk weenden zij niet omdat de toespraak zo slecht was of vanwege hun vermoeienissen van de Camino.

In het eerste uur van die nacht brak er plotseling een oorverdovend kabaal uit van vallende en brekende voorwerpen. Gevolgd door woedende stemmen van een man en een vrouw. Louk dacht ondeugend dat Jean iets probeerde bij Raymonde of vice versa (het was tenslotte volle maan!)

Desgevraagd deelde Jean de volgende morgen mede dat zulks niet het geval was. Integendeel. Ieder in het eigen lits jumeau gelegen heeft Raymonde haar levensverhaal, inbegrepen haar matige huwelijksleven, aan Jean verteld. Jean zei dat het buitengewoon slaapverwekkend was maar dat hij uit beleefdheid heeft geworsteld tegen zijn slaap.

De oorzaak van de herrie hebben wij niet kunnen achterhalen daarom houden wij ons vooralsnog aan de lezing van Jean.

Jean en Raymonde ging zaterdag vroeg weer met de trein. Jean naar Madrid waar zijn vrouw en zoon waren en Raymonde naar een dochter die in Parijs woont. Wij hebben hen uitgezwaaid.

Andrea en Esther wilden eigenlijk in een Albergue slapen maar kwamen ook in een hotel terecht. Andrea vloog middags naar München met een Serranoham van ca. 8 kilo op haar rug. Ze woog zelf ongeveer 40 kg. Dat was voor haar vriend. De ham bedoel ik.

Wij zijn zaterdag veel gaan slenteren en op terrasjes hangen. Het is heel leuk om (bijna) iedereen weer tegen te komen. Soms groetten je mensen heel familiair terwijl je geen idee had wie het waren. Soms kwam je weer mensen tegen die je wel kende en die je de meest intieme dingen toevertrouwden maar in Santiago kenden ze je niet meer. Zeker spijt. Voer voor de psychologen onder onze lezers?

Een paar mensen die wij graag weer zouden zien, zagen wij weer niet. Zoals Astrid en Bert. Het koppel dat op 4 april in Den Haag is gestart en 3000 km hebben gelopen!!!! Wij hebben met hen ook verschrikkelijke pret gehad. Dat zullen wij in Pais Bajos prolongeren. Een ander koppel Oostenrijkers (Gerald en Anneliese) zagen wij vrijdag toen wij net aankwamen even wel en daarna niet meer.

De voetjes waren wel erg blij met de vrije dagen. Ze hadden het wel te verduren gehad en dat bleef toch nog wel merkbaar in de vorm van branderigheid etc.

De Spanjaarden, zo vinden wij, zijn verschrikkelijk aardige mensen ze praten heel hard en gebruiken ruwe keelgeluiden, dat wekt de indruk van hardheid. Dat is echter absoluut verkeerd, die indruk. Ze maken heerlijk eten en als je er voor kiest voor heel weinig geld. Een pelgrimsmenu van 3 gangen en een liter wijn inbegrepen kost 7 euro. Het is werkelijk lekker zonder het allure van haute cuisine. Zelf zijn ze in Galicië gek op Pulpo.

Dat zijn de in stukjes knipte tentakels van gekookte octopus. Het is werkelijk apart en heel lekker. In een luxer variant zitten er nog gamba's knoflook en patates bij. Jammie Jammie Jammie. Voer voor de gastronomen onder onze lezers?!

Zaterdag en zondag trokken wij nog op met Esther. Zij ging maandag nog te voet naar Finisterre. Wij per bus. Het was een rit van 2,5 uur! over 90 km. Zeer zomers. Op de kaap is een plek waar je je kleding kunt verbranden.

Er staat een klein standbeeldje in brons van half verbrande wandelschoenen. De verkoalde rotsen getuigen dat er inderdaad intensief fik is gestookt. Voer voor de brandstichters onder onze lezers!

Tot ons wederzijds plezier kwamen wij in Finisterre onze Oostenrijkers tegen. Wij zijn die dag en avond verder met hen opgetrokken. Heel plezierige mensen. Gerald is kinderarts en vertelde heel boeiende verhalen over medische missies die hij heeft gedaan in Kosovo en Koerdisch Irak. Eigenlijk treurige verhalen over corruptie en machtsmisbruik. Voer voor de politici onder onze lezers?

De peregrino's is een zeer divers soort mensen. Heel leuk was een groep van ca. 90 jongens van een middelbare school in Madrid. Ze moesten de minimale 100 km voor de Compostela in 4 dagen lopen. De eerste dag net jonge honden. De laatste dag slepend en sjokkend en mopperend dan wel stilzwijgend lijdend. Soms liep een knulletje helemaal alleen als een uitgestotene. In Human Resource termen een uitstekende jumeleringsmethode en teambuilding c.q. teamsorting. Voer voor de HR's onder onze lezers?

Veel oudere mensen vooral mannen, viel ons op, uit Canada. Veel alleenlopende vrouwen uit Duitsland en Frankrijk. Volgens Jean lopen vrouwen rond met problemen en mannen lopen vooral om spirituele redenen.

Er liep een Noors koppel van wel 80 jaar (ieder!). Die liepen snel maar rusten ook vaak. Als je dan passeerde zaten ze wat dieper in het bos en leken ze net Hans en Grietje op bejaarde leeftijd. Nolly zag in Grietje haar oma van haar moeders kant. Over lijken op gesproken, Andrea kende iemand uit Dusseldorf die sprekend op Louk leek. Nu heeft de vader van Louk een tijdje in Duitsland verkering gehad. Zou er dan wat genetisch materiaal van hem in het Ruhrgebied zijn blijven hangen? Voer voor, jawel?

Woensdag zijn wij op de trein gestapt en rond 9 uur vertrokken. Elf uur later waren wij in Hendaye. Toen in de couchette. Een soort refugio op wielen. 's morgens om 7 uur in Parijs. Tweeenhalf uur later op de Thalys naar huis. Daar kwamen wij, puf puf rond half 3 aan. Wij hadden er vele km's op zitten waarvan zo'n 320 te voet.

Wij zitten bordenvol indrukken die nog verwerkt moeten worden. Maar per saldo 'De Camino is een aanrader!'

Wij hebben een flinke voorraad aan foto's die gaan wij samen met onze indrukken omzetten in beeld en geluid.

Wij zullen jullie daarvan berichten.

Liefs,

Nolly y Louk

Wandelschema van Nolly & Louk

Leon	
Villadangos del Paramo	17 km
Hospital de Orbigo	14 km
Astorga	15 km
Rabanal del Camino	21 km
El Acebo	17 km
Ponferrada	15 km
Villafranca del Bierzo	23 km
Vega de Valcarce	15 km
O Cebreiro	10 km
Triacastela	21 km
Sarria	23 km
Portomarin	22 km
Palas del Rei	25 km
Arzua	29 km
Pedruzo - Arca	19 km
Santiago de Compostella	22 km

